

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 116/2017-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudcu Milana Lalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť spoločenstva vlastníkov bytov [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou Mgr. Branislavom Grancom, Kováčska 28, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 458/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločenstva vlastníkov bytov [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 458/2011 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 458/2011 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prierahov.

3. Spoločenstvu vlastníkov bytov [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 € (slovom päťsto eur), ktoré j e Okresný súd Košice I p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť spoločenstvu vlastníkov bytov [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 307,75 € (slovom tristosedem eur a sedemdesiatpäť centov) na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Branislava Granca, Kováčska 28, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. februára 2017 doručená sťažnosť spoločenstva vlastníkov bytov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 458/2011 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Sťažovateľ v namietanom konaní o určenie neplatnosti dražby bytu vystupuje na strane žalovaného v 1. rade. Žaloba bola podaná na okresnom súde 27. decembra 2011 a konanie je vedené pod sp. zn. 17 C 458/2011. Žalobca písomným podaním doručeným okresnému súdu 15. apríla 2013 zobral žalobu späť v celom rozsahu bez uvedenia dôvodu. Okresný súd uznesením sp. zn. 17 C 458/2011 zo 14. mája 2013 konanie zastavil s tým, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením do 30 dní od právoplatnosti uznesenia. Okresný súd uznesením sp. zn. 17 C 458/2011 z 24. júna 2013 rozhodol o trovách konania

tak, že na náhradu trov konania žalovaných zaviazal neúspešného žalobcu. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 4 Co 271/2013 z 25. novembra 2013 uznesenie okresného súdu z 24. júna 2013 zrušil a vec mu vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Okresnému súdu vytkol nedôslednosť v odôvodnení.

3. Sťažovateľ zdôraznil, že konanie v časti týkajúcej sa trov konania nie je právoplatne skončené ani po uplynutí viac ako troch rokov. Z uvedených skutočností vyplýva, že v namietanom konaní dochádza k zbytočným priet'ahom. Od rozhodnutia krajského súdu nedošlo k žiadnej aktivite okresného súdu, ktorá by smerovala k rozhodnutiu o trovách konania.

4. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na správu predsedníčky ústavného súdu sp. zn. Spr. 594/2015, podľa ktorej:

«1. Prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je základné ľudské právo a procesný princíp, ktorý má garantovať právo na spravodlivý proces.

2. Účelom, cieľom a podstatou predmetného práva je odstránenie právnej neistoty účastníkov konania.

3. Toto právo môže byť porušené nečinnosťou všeobecného súdu alebo jeho nesústredenou a neefektívnou činnosťou.

4. Štát nesie zodpovednosť nielen za organizovanie súdneho systému, ale aj za organizáciu práce sudcu.

5. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je formulované ako bezpodmienečne, resp. bezvýnimočné.

6. Rýchlosť konania sa v každom prípade posudzuje individuálne podľa troch základných kritérií: právna a skutková zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup samotného sudcu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

7. Otázky množstva veci, personálne a organizačné problémy nie sú v princípe ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k neodôvodneným priet'ahom v konaní, a ich zodpovedanie a objasnenie môže pomôcť iba pri hľadaní príčin priet'ahov v rámci sudcu.

8. *Primeranosť dĺžky súdneho konania nemožno vyjadriť numericky. Je potrebné skúmať a preverovať jednotlivosti každého prípadu v aspekte konkrétnych okolností prerokovávanej veci.*

9. *Dĺžka súdneho konania by mala v „rozumnej“ miere zodpovedať intenzite faktorov, ktoré môžu konanie predlžovať.*

10. *Skutkovou a právnou zložitou veci nemožno odôvodniť mnohomesačnú nečinnosť súdu. ak po nej nasledujú jednoduché úkony nevyžadujúce zvláštnu prípravu.»*

5. Vec podľa názoru sťažovateľa nie je skutkovo ani právne zložitá, pričom v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu aj (iba) rozhodovanie o trovách konania požíva tiež ústavnoprávnu ochranu (m. m. I. ÚS 416/2012, II. ÚS 862/2015).

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené, prikázal okresnému súdu, aby v namietanom konaní konal bez prietáhov, a priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 €, ako aj trovy konania.

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady pre prijatie sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, a preto ju uznesením č. k. I. ÚS 116/2017-15 z 8. marca 2017 prijal na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

8. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 17. marca 2017 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

9. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 SprV/178/2017 doručenom ústavnému súdu 21. apríla 2017 uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci, a ďalej uviedol:

„Konanie vedené pod sp. zn. 17C/458/2011 sa začalo 27.12.2011.

Sťažovateľ... je účastníkom konania v procesnom postavení žalovaného v 1. rade. Predmetom konania je žaloba o neplatnosť dražby bytu.

Vec bola dňa 27.12.2011 pridelená na rozhodnutie sudkyňi JUDr. Miskolczyovej.

Dňa 6.2.2012 bola žalobkyňa vyzvaná, aby doplnila svoje podanie, čo urobila podaním, doručeným súdu dňa 12.3.2012.

Dňa 22.3.2012 súd začal s prípravou na pojednávanie podľa ust. § 114 Občianskeho súdneho poriadku.

Výzvou zo dňa 6.11.2012 bola žalobkyňa vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku za návrh, ktorý zaplatila dňa 21.11.2012.

Dňa 26.11.2012 súd vo veci nariadil pojednávanie na 10.1.2013, ktoré bolo následne odročené na 19.3.2013 z dôvodu žiadosti žalobkyne (pobyt mimo SR).

Pojednávanie nariadené na 19.3.2013 súd preročil na 11.4.2013 z dôvodu dovolenky konajúcej sudkyne.

Na pojednávaní dňa 11.4.2013 požiadala právna zástupkyňa žalobkyne o odročenie tohto pojednávania z dôvodu, že plánuje zobrať žalobný návrh späť. Toto pojednávanie bolo odročené na neurčito.

Dňa 15.4.2013 bolo súdu doručené späťvzatie žaloby.

Uznesením č.k. 17C/458/2011-72 zo dňa 14.5.2013 súd konanie zastavil a vrátil žalobkyňi krátený súdny poplatok.

Uznesením č.k. 17C/458/2011-81 zo dňa 24.6.2013 súd rozhodol o trovách konania.

Proti uzneseniu č.k. 17C/458/2011-81 zo dňa 24.6.2013 podala žalobkyňa dňa 16.7.2013 odvolanie.

Spis bol predložený Krajskému súdu v Košiciach dňa 6.9.2013.

Uznesením č.k. 4Co/271/2013-93 zo dňa 25.11.2013 Krajský súd v Košiciach rozhodol, že zrušuje uznesenie súdu prvého stupňa v celom rozsahu a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Spis bol vrátený Okresnému súdu Košice I dňa 18.12.2013.

Zákonná sudkyňa dňa 19.12.2013 dala pokyn na doručenie uznesenia krajského súdu právnym zástupcom účastníkov konania a žalovanému v 3. rade.

Dňa 29.5.2014 vyššia súdna úradníčka dala pokyn asistentke doručiť uznesenie č.k. 17C/458/2011-72 zo dňa 14.5.2013 Daňovému úradu v Košiciach s vyznačenou doložkou právoplatnosti.

Dňa 24.6.2014 vyššia súdna úradníčka dala pokyn súdnej tajomníčke zisťovať majetkové pomery žalobkyne v sociálnej poisťovni, na katastri nehnuteľností, na dopravnom inšpektoráte. Zároveň doručila tlačivo, potrebné na rozhodnutie o oslobodení od platenia súdnych poplatkov žalobkyni.

Dňa 7.8.2014 doručila žalobkyňa súdu vyplnené tlačivo, ktorým zdokladovala svoje majetkové pomery.

Uznesením č.k. 17C/458/2011-120 zo dňa 7.10.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30.10.2014, súd priznal žalobkyni oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Dňa 9.2.2015 vyššia súdna úradníčka dala pokyn súdnej tajomníčke vykonať poplatkovú a spisovú kontrolu a uložiť spis do archívu.

Predmetné konanie po právnej aj skutkovej stránke nejaví známky zložitosti. Súd nesprávnym postupom súdnych úradníkov (súdnej tajomníčky a vyššej súdnej úradníčky) nerozhodol o trovách konania a vec založil do archívu.

Na základe uvedeného hodnotím sťažnosť ako dôvodnú. “

10. Právny zástupca sťažovateľa ústavnému súdu oznámil, že právne zastupovanie sťažovateľa advokátkou Mgr. Marcelou Grancovou v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 116/2017 bolo ukončené dohodou a novým právnym zástupcom sa stal Mgr. Branislav Granec, ktorý predložil ústavnému súdu splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa v tomto konaní. Vo svojom stanovisku k vyjadreniu predsedu okresného súdu doručenému ústavnému súdu 26. apríla 2017 právny zástupca uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci, a navrhol, aby ústavný súd rozhodol v zmysle petitu podanej sťažnosti, pričom si uplatnil náhradu trov konania vo výške 307,75 € za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastupovania uskutočnený v roku 2016 a spísanie sťažnosti uskutočnené v roku 2017).

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

13. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

16. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

18. Predmetom konania pred okresným súdom je určenie neplatnosti dražby bytu, v ktorom sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení žalovaného v 1. rade. Uznesenie, ktorým bolo konanie o merite veci zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby a súčasne bolo rozhodnuté, že o trovách konania okresný súd rozhodne samostatným uznesením, nadobudlo právoplatnosť 2. júla 2013. Predmetom rozhodovania okresného súdu je od tohto momentu výlučne rozhodovanie o náhrade trov konania. Pokiaľ ide o faktickú a právnu zložitosť veci, rozhodovanie o náhrade trov konania predpokladá rozhodnutie vo veci samej, pretože od výsledku sporu je závislý aj výrok o náhrade trov konania, teda uplatnenie niektorého z princípov upravujúcich náhradu trov konania. Postup pri rozhodovaní

o náhrade trov konania nemožno preto zásadne považovať za právne a skutkovo zložitý proces, ktorý by kládol na všeobecný súd zvýšenú náročnosť (obdobne IV. ÚS 17/03, IV. ÚS 240/05). Predseda okresného súdu vo svojom stanovisku tiež nekonštatoval právnú ani skutkovú zložitost' konania.

19. Správanie sťažovateľa je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ žiadnym spôsobom neprispel k zbytočným priesťahom pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

20. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní.

21. Zo sťažnosti, spisového materiálu a z vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že okresný súd o náhrade trov konania prvýkrát rozhodol uznesením z 24. júna 2013, v ktorom vyslovil, že žalobkyňa nemá právo na náhradu trov konania a je povinná uhradiť sťažovateľovi ako žalovanému v 1. rade trovy konania vo výške 132,64 € a žalovanému v 2. rade trovy konania vo výške 155,46 €. Na základe odvolania podaného žalobkyňou krajský súd v odvolacom konaní predmetné uznesenie okresného súdu zrušil z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Spis sa nachádzal na odvolacom súde v období od 11. septembra 2013 do 18. decembra 2013, teda tri mesiace. Následne okresný súd po zistení majetkových pomerov žalobkyne uznesením zo 7. októbra 2014 rozhodol, že žalobkyňu priznáva oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Od uvedeného momentu až do rozhodovania ústavného súdu vo veci, teda v období presahujúcom dva a pol roka okresný súd nevykonal vo veci žiaden procesný úkon, ale bez akéhokoľvek rozhodnutia o trovách konania na základe pokynu vyššej súdnej úradníčky z 15. februára 2015 uložil spis do archívu.

22. Z uvedenej chronológie procesných úkonov okresného súdu vyplynulo obdobie úplnej nečinnosti okresného súdu, ako aj jeho neefektívny a nesústredený postup pri rozhodovaní o náhrade trov konania, keď dosiať jediné rozhodnutie o náhrade trov konania bolo zrušené odvolacím súdom a žiadne ďalšie rozhodnutie nebolo vydané v dôsledku nesprávneho postupu okresného súdu.

23. Ústavný súd po komplexom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu konania, ktorým je rozhodovanie o náhrade trov konania, správania sťažovateľa a postupu okresného súdu, zohľadňujúc celkovú dĺžku jeho nečinnosti, ako aj nesprávnosť jeho postupu dospel k záveru, že v namietanom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

24. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádza sťažovateľ.

25. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

26. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

27. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti požadoval finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ktoré odôvodňoval celkovou dĺžkou rozhodovania okresného súdu o náhrade trov konania po vrátení veci odvolacím súdom, ktorá presiahla tri roky, ako aj tou skutočnosťou, že ako úspešná strana sporu má záujem na právoplatnom rozhodnutí o trovách konania.

28. Ústavný súd pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľa, jeho správanie počas predmetného konania, celkovú dĺžku namietaného konania, a aj tú skutočnosť, že vo veci zistil porušenie základného práva. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody (napr. III. ÚS 339/07, III. ÚS 46/08 a pod.). Ústavný súd aplikoval zásadu spravodlivosti a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou. Berúc do úvahy aj všetky uvedené okolnosti považoval ústavný súd za odôvodnené priznať pre sťažovateľa sumu 500 € ako primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

29. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

30. Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2016 (prevzatie a príprava zastúpenia) a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 (spísanie ústavnej sťažnosti). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2016 je 143 € a hodnota režijného paušálu je 8,58 €. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátom v celkovej sume 307,75 €.

31. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

32. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017